

El meu poble és tan petit.

Al menjador de can Liret, ara mateix hi ha tota la família reunida. És Divendres Sant. El dinar ha estat espectacular: la senyora Maria ha fet un bacallà amb samfaina per catorze, amanida i entremesos. De postres, rus de Can Massot. Tothom, amb la nyonya d'havent dinat, guarda el torn de paraula educadament. Fa estona que la conversa va de la feina de l'un a la bici de l'altre, de la *guarderia* caríssima a l'escola inclusiva, i anar-hi anant. L'Anna, la meva neboda, està estupenda. Ma germana se la mira amb cara de pòquer. No us imaginariéu mai què està passant. Ma germana Lola, la mare de la criatura, no sap com posar-s'hi. La criatura té vint-i-dos anys, i avui ha fet oficial el seu festeig amb en Daltonic. Al poble, i a tot el país, tothom el coneix bé: és el refotut poeta del poble, un músic com pocs n'hi ha, un bon veí i un gran tipus. I tot estaria bé si no fos perquè l'home en té 45.

I la Lola es mira en Joan amb cara de què collons faig per fotre enlaire la nova parella. I en Joan no pot aguantar la mirada de la seva dona, per por de saltar.

I ells fa dos dies que ho saben, però per la resta ha estat una bomba. Tot han estat mirades i ganyotes, a excepció de l'àvia Maria i l'avi Miquel que, a base de disgustos (cinc fills i quatre nets), tot se'ls en fot.

I a mi que em sembla bé, tot plegat: que l'home s'ho val. I hi ha la cosa aquesta que és la meua neboda i a la meua neboda no la toca ni Déu i m'ho menjo.

Però, hòstia! Que em pensava que un dia en Daltònic i jo... vaja, que no tenia cap dubte que acabaria passant. I al primer moment, quan els he vist entrar per la refotuda porta,... doncs que sí, que m'he cagat en tots els Sants: que una altra vegada hi ha un ximple de mitjana edat que s'enrotlla amb una joveneta i aquí la de quaranta... sola i de clausura. I ara, és clar, ara... doncs ja no podrà ser: o perquè estan junts o perquè ho han estat...

Vaja, em fot, però no tant. En aquests moments de la sobretaula, paint com una boa constrictor,... què voleu que us digui... Ja vindrà un altre estiu...

Mireia Xarau